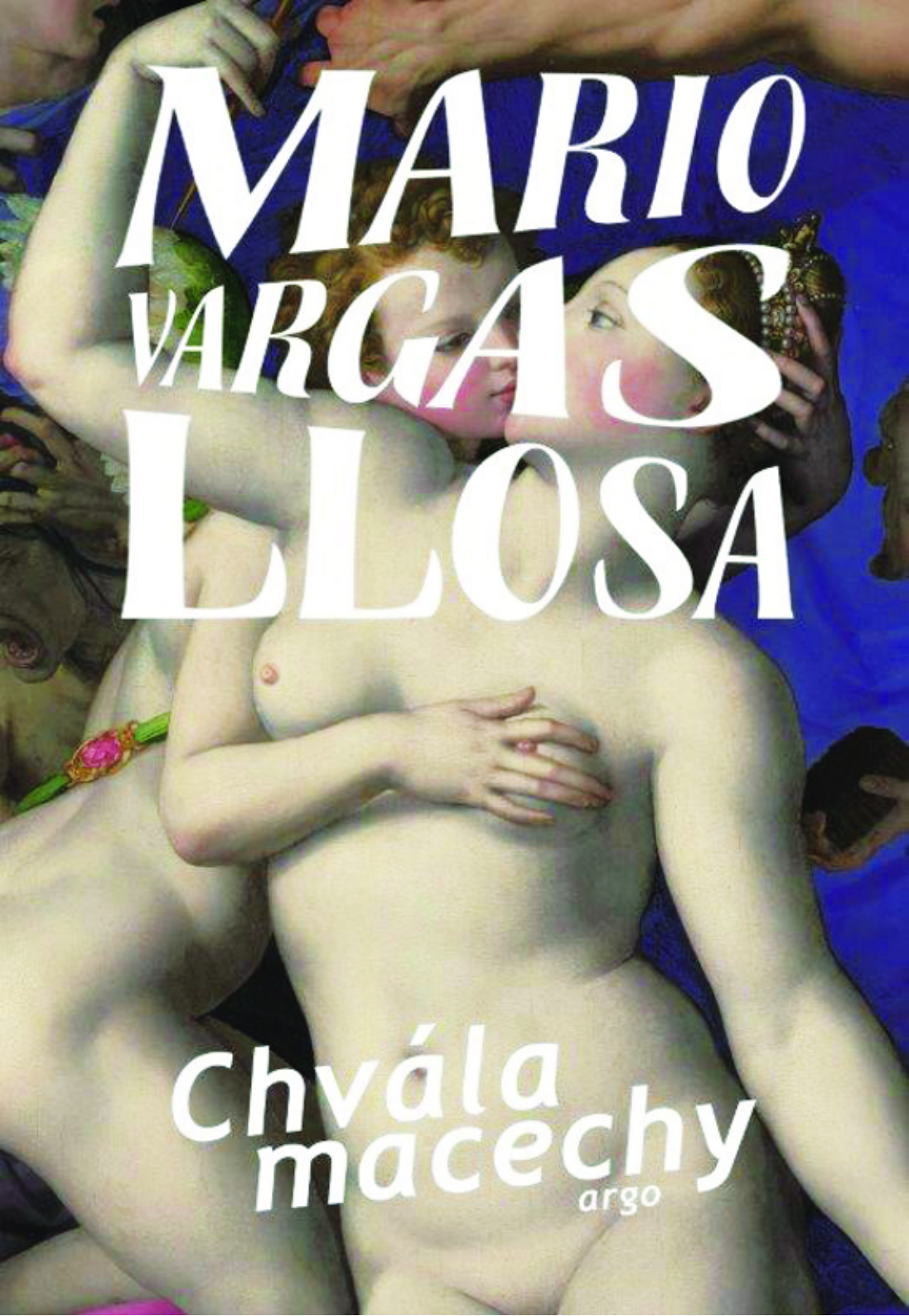

MARIO
VARGAS
LLOSA
Chvála
macechy
argo

argo

Mario Vargas Llosa

MARIO VARGAS LLOSA

Chvála macechy

Přeložil
Jan Hloušek

argo

Argo, 2019

ELOGIO DE LA MADRASTRA:
© Mario Vargas Llosa, 1988
Translation © Jan Hloušek, 2019

ISBN 978-80-257-2764-5 (váz.)
ISBN 978-80-257-2884-0 (e-kniha)

Ukázka elektronické knihy

Argo, 2019

ELOGIO DE LA MADRASTRA:
© Mario Vargas Llosa, 1988
Translation © Jan Hloušek, 2019

ISBN 978-80-257-2764-5 (váz.)
ISBN 978-80-257-2884-0 (e-kniha)

Luisi G. Berlangovi
přátelsky a s obdivem

Il faut porter ses vices comme un manteau royal, sans hâte. Comme une aureole qu'on ignore, dont on fait semblant de ne pas s'apercevoir.

Il n'y a que les êtres à vice dont le contour ne s'estompe dans la boue hialine de l'atmosphère. La beauté est un vice, merveilleux, de la forme.

César Moro, *Amour à mort*

1

Narozeniny doñi Lucrecie

Ten den, kdy dovršila věk čtyřiceti let, našla doña Lucrecia na svém polštáři psaníčko něžně vyhotovené dětským rukopisem: „Všechno nejlepší k narozeninám, macecho! Nemám peníze, abych ti něco věnoval, ale budu se hodně učit, abych měl samé jedničky, a tohle bude můj dárek. Ty jsi ta nejlepší, nejhezčí ze všech a mně se o tobě *každou* noc zdá.

Ještě jednou všechno nejlepší!

Alfonso“

Půlnoc už minula a don Rigoberto se věnoval v koupelně před spaním svým očistným rituálům, jež probíhaly složitě a pomalu. (Vedle malování erotických výjevů byla péče o čistotu těla jeho nejoblíbenějším způsobem trávení volného času; duchovní péčí se tolik nezatěžoval.) Dojata psaníčkem dítěte pocítila doña Lucrecia neodolatelné nutkání jít se na ně podívat a poděkovat mu. Ty řádky znamenaly vpravdě jeho začlenění do rodiny. Jestlipak je vzhůru? Na tom přec nezáleží! A pokud vzhůru nebude, tak ho políbí na čelo tak opatrně, aby se neprobudilo.

Když sestupovala potmě po kobercem krytých schodech směrem k Alfonsovu pokojíku, říkala si „získala jsem si ho, už mne má rád“. A její obavy týkající se dítěte se začaly vytrácet jako lehká mlha protkávaná v Limě letním sluncem. Zapomněla

přehodit přes sebe župan, takže kráčela nahá pod jemnou noční košilkou z černého hedvábí a její překypující bělostné, stále ještě pevné tvary jako by proplouvaly temnotou přerušovanou odlesky světel z ulice. Měla rozpuštěné dlouhé vlasy a ještě nesundala po oslavě náušnice, prstýnky a náhrdelníky.

V dětském pokoji se ještě svítilo – to se ví, Alfík čte v posteli vždycky hodně dlouho! Doña Lucrecia zaťukala prstem a vstoupila: „Alfonsíčku!“ Ve žluté výseči ozářené stolní lampičkou se nad knihou od Alexandra Dumase objevila vyjukaná tvářička malého Ježíška. S kučeravými blond vlásky dozlatova a se svítícíma dvěma řadami bílích zoubkův údivem pootevřené puse. Pohledem velkých modrých očí se ji chlapeček snažil vysvobodit ze stínu v otvíraných dveřích. Doña Lucrecia zůstala nehnutě stát a s něhou si jej prohlížela. Takové krásné dítě! Andílek z betlémské chýše, jedno z těch pážátek na galantních rytinách, které její manžel bedlivě schraňoval pod zámkem.

„Jsi to ty, macecho?“

„Takové pěkné psaníčko jsem dostala od tebe, Alfíku. Přísahám, je to nejlepší dárek k narozeninám, jaký jsem kdy měla.“

Dítě již vyskočilo a stálo na posteli. Usmívalo se na ni a rozpřahovalo ručičky. Když k němu paní Lukrecie také s úsměvem vykročila, zachytila s překvapením v pohledu nevlastního synka zákmit radosti přecházející do rozpaků, když zavadil o její ňadra. „Bože můj, vždyť jsem skoro nahá,“ pomyslela si. „Jak jsem mohla já hloupá zapomenout župan. Taková podívaná pro ubohého chlapce.“ Že by snad vypila víc, než se patří?

Alfonsíček ji však už objímal: „Všechno nejlepší, macecho!“ Jeho svěží, bezstarostný hlásek omlazoval noc. Doña Lucrecia cítila, jak se jí k tělu přivinulo křehké tělíčko s drobnými kůstkami, a hned si je připodobnila k ptáčátku. Napadlo ji, že pokud je obejme vroucnějším stiskem, může toho malého střízlíka polámat. Když takhle stál na lůžku před ní, byli oba ve stejné

výši. Protáhlé ručky jí ovinul kolem krku a láskyplně ji líbal na tvář. Doña Lucrecia ho též objala a ruka jí sklouzla pod vrchní část temně modrého, červeně lemovaného pyžámka. Přejela mu dlaní po zádech a bříšky prstů vyhmatala jemné článkování jeho páteře. „Moc tě mám rád, macecho," zaševelil jí do ucha tím svým hláskem. Doña Lucrecia vycítila, jak se dva vyšpulené rtíky zastavily u lalůčku jejího ucha, zahřívají je dechem a teď následují polibky a hravé kousání. Zazdálo se jí, že uprostřed toho laskání se Alfonsíček usmívá. Hruď jí překypovala dojetím při pomyšlení, jak jí přítelkyně prorokovaly, že tenhle nevlastní synek bude její největší potíž a že kvůli němu nikdy nebude s Rigobertem šťastná. S pohnutím ho také líbala na tvářičky, na čelo, na rozcuchané vlásky a mezitím, aniž si to dobře uvědomovala, jí nejasně, jako odněkud zdaleka, začal postupovat tělem jiný pocit, který se soustředil na ňadra, břicho, vnější plochy stehen, partie vystavené kontaktu s dítětem. „Opravdu mě máš moc rád?" řekla a snažila se odtáhnout. Alfonsíček ji však nepouštěl, ba co víc, pověsil se na ni s cvrlikáním „strašně rád, macecho, tys ta nejmilejší". Jeho ručky jí pak obemkly hlavu na spáncích a zvrátily ji nazad v neustálých polibcích na čele, na obočí, na očích, na lících, na bradě… A když se pootevřené rtíky dotkly jejích úst, sevřela ve zmatku zuby. Uvědomoval si Alfík, co dělá? Měla ho rázem odstrčit? Ale ne, to ne, co by mělo být špatného na tom dovádění rozpustilé pusinky, která se jí dvakrát třikrát při pátrání v geografii její tváře zastavila na rtech a dychtivě se k nim přisála.

„Tak dobře, a teď spát," řekla nakonec, vymaňujíc se z objetí. Snažila se působit nenuceně, víc, než ve skutečnosti mohla. „Jinak se ti ráno nebude chtít do školy." Dítě přikývlo a vrhlo se do postele. Usmívalo se na ni se zarůžovělými tvářičkami a s nadšeným výrazem. Co by mohlo být na něm špatného? Ta bezelstná tvářička, ty rozdováděné oči, to malé tělíčko zachumlané

a schoulené v prostěradlech, což to nebyla zosobněná nevinnost? Zkažená jsi ty, Lucrecie! Upravila mu přikrývku, narovnala polštář, políbila ho na vlásky a zhasla noční lampičku. Když vycházela z pokojíku, zaslechla, jak švitoří:

„Budu mít samé jedničky, to bude můj dárek pro tebe, macecho!“

„Slibuješ, Alfíku?“

„Čestné slovo!“

Při návratu do ložnice měla doña Lucrecia v tázavé intimitě schodiště pocit, že hoří od hlavy až k patě. „Ale to není horečka,“ zarazila se. Je možné, že ji takhle vzrušily neuvědomělé něžnosti malého dítěte? Začínáš mít neřestné spády, ženská, není to snad první znamení, že stárneš? Jisté je, že se zadýchala vzrušením a měla zpocené nohy. To je hanba, Lucrecie, opravdu hanba! Náhle se jí v hlavě vynořila vzpomínka na jednu nevázanou přítelkyni, která na jednom dobročinném večírku pro Červený kříž vyvolala stud a nervózní chichotání, když jim vykládala, že během odpoledních siest, jež trávila nahá na lůžku, jí malý nevlastní synáček masíroval záda a ona planula jak pochodeň.

Don Rigoberto ležel svlečený na zádech na granátově červené dece s vyšívanými škorpiony. V temné místnosti se slabými odlesky světel z ulice probělávala v tichosti jeho protáhlá silueta, ochlupená na prsou a na ohanbí, zatímco si Lucrecia stáhla kalhotky a ulehla vedle něho, aniž se ho dotkla. Spal už její manžel?

„Kdes byla?“ slyšela ho zamumlat ospale medovým hlasem muže, který měl už dost marného čekání, hlasem, který tak dobře znala. „Proč jsi mne opustila, zlatíčko?“

„Šla jsem dát pusinku Alfíkovi. Napsal mi dopis k narozeninám, nedovedeš si to představit. Skoro jsem se rozbrečela, jak hezky to napsal.“

Uhádla, že ji sotva poslouchá. Cítila, jak jí pravá ruka dona Rigoberta přejíždí po stehně, byla rozpálená jako vřelou vodou